

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Jesu Siculi
Caltasinettensis, In ... Universitate Messanensi Theologiæ
Primarii Professoris, Tractatus Quinque In Quinque
Ecclesiæ Præcepta**

Tamburini, Tommaso

Dilingæ, 1697

Caput XXV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40032

per priores, donec à successore revocentur. Ratio est, quia concedo, debere adesse per has formulas volitionem, & beneplacitum, at jam adest, seu continuatur; eo ipso enim, quod non revocatur ejusmodi voluntas, factis manet habitualiter, & morali, humanoque modo: nam dum non revoco voluntatem aliquid faciendi, certè in illa adhuc persisto; & sicuti voluntas Testatoris, quia jussit aliquid faciendum, remanet moraliter post mortem; ita proportionaliter in casu nostro.

15. Quæres, in tempore Jubilæi, vel Bullæ Cruciatæ, facultas absolvendi durat usque ad finem temporis in illis assignati: jam quid faciendum in casu, quo pœnitens non potuit complere confessionem in tempore assignato.

Respondeo de hoc argumento satis dixi in tractatu de Bulla Cruciatæ c. 4. §. 4. à n. 3. & legi potest de Lugo disp. 29. de Pœnit. n. 24.

CAPUT XXV.

De approbatione.

1. SACERDOS, ut sit idoneus ad Sacramentum Pœnitentiæ administrandum præter statum gratiæ, in quo esse debet, uti etiam præter carentiam excommunicationis, suspensionis, & interdicti personalis, & præter jurisdictionem, de qua dictum est in cap. præcedente, præter hæc, inquam, opus est, ut sit approbatus, id quod jam explico,

2. Approbatio est testimonium, seu sententia Prælati, non solum de doctrinæ sufficientia, verum etiam de integritate morum, prudentia cæterisque conditionibus ad confessiones dignè expediendas; nam propterea, etiam si quis sit doctus, vel magister, omni doctrina præditus, indiget hac approbatione, quia etiam notoriè sapientissimus claudicare potest in moribus.

3. Hæc autem approbatio solet à Prælati concedi simul cum jurisdictione, quando hi concedunt facultatem administrandi hoc Sacramentum; ea denique jurisdictio conceditur aliquando à summo Pontifice, ut conceditur Religiosis, mediante ipsorum superiore; at approbatio omninò debet semper ab Ordinario loci experiri, sic enim injungitur à Trident. sess. 23. cap. 15. *De re vit. S. Synodus, nullum etiam regularem posse confessiones secularium, etiam Sacerdotum, audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium obtineat, aut ab Episcopo per examen (si illis videbitur esse necessarium) aut alias idoneus judicetur, & approbationem, que gratis detur obtineat privilegio, & consuetudine quacunque etiam immemorabili non obstantibus.*

In quo decreto sunt aliqua pro praxi breviter adnotanda.

4. Primò, in illis verbis (*Confessiones secularium*) Concilium loquitur de audituris confessiones secularium, non verò de audituris confessiones Religiosorum; quare Religiosi, etiam Novitij poterunt ab illis Sacerdotibus idoneis absolvi, quos ipsorum

Præ

Prælati ipsi destinaverint; inter sæculares hodie numeramur eorum Religiosorum, ut item proxime ingressuros in Religionem, utriusque enim sunt sæculares.

5. Dixi (hodie) quia Urbanus VII. in Const. qua incipit (cùm se cur accepimus) revocavit omnia privilegia Religiosorum, per quæ olim poterant audire confessiones suorum famulorum secularium sine dicta approbatione.

6. Secundò, in iisdem verbis notatur, quòd moniales subditæ Episcopi debeant non alios Confessarios habere, nisi à suo Episcopo approbatos; sed de exemptis ab Episcopo, quæ scilicet sunt subditæ Prælati Religiosorum exemptorum, olim quæstio versabatur: at verò hodie jam statutum est à Gregorio XV. in Const. qua incipit (inscrutabile) has non alios, quàm ab Episcopo pro ipsis specialiter approbatos habere posse in Confessarios: quare Sacerdos approbatus pro sæcularibus, vel approbatus etiam pro mulieribus non intelligitur approbatus pro monialibus, immò approbatus pro uno Monasterio, non intelligitur approbatus pro alio, ut etiam pro una vice, non pro vicibus alijs, nec pro una moniali intelligitur pro alijs. Lege Doctores apud Averla q. 16. de Pœnit. sect. 7.

7. Tertiò in ijs verbis (aut Parochiale beneficium obtineat) significatur tunc Parochum posse Confessionem suarum ovium expedire, quando incepit possidere parochiam, non autem antea, nec postquam fortè parochiam amisit.

8. Quartò, illud (ab Episcopo) notat, approbationem, quæ conceditur conjuncta cum delegatione jurisdictionis, qualem dat Episcopus Sacerdotibus, debere concedi à proprio pœnitentis Ordinario, (qui quidem est idem Episcopus, vel Vicarius Generalis, Sede vacante &c.) at quando datur ab Episcopo, seu Ordinario sola approbatio, quæ solet dari Religiosis exemptis, à quonam ordinario dari debeat? Ab Ordinario Pœnitentis, an etiam à quocunque alio alterius Diocesis? Vulgata satis est quæstio.

9. Respondeo. Ab Ordinario, cujus sunt illæ; quæ sunt absolvendæ, hoc est, ab Ordinario pœnitentis, ut colligitur ex allato Tridentini Decreto, addita intentione Patrum dicti Concilij, qui tantum munus voluerunt, ut non delegaretur ab alijs, nisi ab Episcopo, cui cura tuorum ovium incumbet: quamvis ergo illud (ab Episcopo) possit quis intelligere, satis esse, ut semel ab uno ex Episcopis totius mundi approbaretur Religiosus, ita ut semel approbatus, semper, & ubique approbatus sit; tamen id post Trid. non est saltem in praxi ullo modo admittendum. Lege Alcanium Tamburinum tom. 2. disp. 16. q. 14.

10. Pro Confessore electo per Bullam Cruciatæ, cujus Ordinarij approbatio sufficiat, latè diximus in tract. de eadem Bulla c. 11. §. 1.

11. Inquires, si sim dubius negativè de licentia mihi data ab Episcopo: possumne illa uti?

Respondeo. Nequaquam: in dubijs enim prævalet id, quod est prius.

et in biblioteca

MEMBRUM
in
Ecclesie Praecepto
VARRI
de
E. II
30. b.

at prius est, te carere licentia, & postea illam possidere: non ita, si probabilitatem de illa habeas; tunc enim illa uti legitimè vales; quia alibi diximus, quando est probabile, te gaudere jurisdictione, Ecclesiam certò tibi illam conferre.

12. Quamdiu durat prædicta approbatio à te obtenta, nuper dixi c. 24. à n. 9. sed quia ibi inter alia diximus, dictam approbationem durare, donec revocetur; inquiris, an Episcopus approbationem semel Sacerdoti absolute concessam possit suo arbitrio, & ex nulla causa revocare? Vel si data est ad certum tempus, an possit illam restringere.

Respondeo, & quidem priùs sciendum est, jurisdictionem (cum ea datur per delegationem) pendere in esse, & conservari à delegante; quare si hic sine causa revocat, validè revocat; at approbatio, cum non sit, nisi iudicium approbantis de idoneitate; ideò semel datà, statim acquirit jus approbatus; jus autem acquisitum non potest sine causa tolli. Hinc igitur collige, si à Sacerdote approbato, sine causa approbatio revocaretur, injustè, atque adeò revocaretur invalidè.

13. Illud tamen est maximè notandum, sæcularem Sacerdotem, à quo invalidè revocata sit approbatio, non esse legitimum Confessarium, quia ad id requiritur tum jurisdicção, tum approbatio, sed jam ab Episcopo tollitur validè jurisdicção, quæ ab ipso pendet; ergo &c.

14. Pro Sacerdote Religionis exemptæ adest decretum summi Pontificis, in quo prohibetur, ne Episcopi Confessarios regulares aliàs liberè ab ipsis approbatos, ab audiendis confessionibus suspendere queant sine causa, & nec simul omnes unius Conventus. Legi id potest apud Barbosam de *Potestate Episcopi Allegatione* 2. 5. n. 30.

15. Quintò; illud (quod grati detur) notat, ne pro ejusmodi approbationibus obtinendis aliqua pecunia detur: & tamen si detur quamvis illicitè (de qua lege Dianam p. 5. tract. 12. ref. 70. non invalidatur concessio approbationis, quia in hac prohibitione, de qua loquimur, nulla est clausula irritans concessionem, pro qua detur pecunia: abstrahendo à Simonia, de qua alibi.

16. Sextò denique, illud (privilegiis, vel consuetudine non obstantibus) notat duo; Primò revocari consuetudinem illam olim introductam, qua Sacerdos sæcularis validè absolvebat alium Sacerdotem sæcularem sine prædicta Episcopi approbatione; quod latè disputatum invenitur apud Joannem Sanchez d. 48. n. 7. & Dianam p. 11. 11. 2. ref. 11. & alibi. Secundò notat revocari privilegia multa Regularium, quorum virtute Religiosi absolvebant sæculares sine approbatione Episcopi, quod latè disputatum invenies apud eundem Joann. Sanchez *ibidem*, & Dianam p. 11. tract. 2. ref. 11. & alibi.

